

Đẹp quá! Cao Vân long lanh như viên ngọc bích mà tạo hóa vừa buông tay cho rơi xuống núi rừng Diễn Vọng!

Hồ nước nhân tạo này xưa là thung lũng Tà Pèn. Nơi cư ngụ của tộc người Dao Thanh Phán. Nơi đây đã gắn bó với ông một thời khi cuộc kháng chiến đánh đuổi thực dân mới thành công. Lúc ấy cuộc sống còn bẽ bộn gian nan lắm, ông được Cách mạng phân công vào thanh trừng tiểu Phỉ. Chàng trai Đinh Đoàn nhiệt huyết, kiêu hùng ngày ấy đã lọt vào đôi mắt yêu thương của người con gái xinh đẹp nhất núi rừng Diễn Vọng. Đinh Đoàn cũng đã mở lòng, dang tay mà đón nhận tình yêu chất phác, mộc mạc và trong trắng như hương rừng, hương núi của nàng. Nhưng rồi...

Số phận ư? Không! Không nên đổ thừa cho số phận, mà là bổn phận. Bổn phận đã buộc ông phải từ bỏ tình yêu. Ông Đoàn cứ bần thần cả tâm trí khi nhìn ngắm cảnh đổi thay của đất trời Diễn Vọng và nghĩ về một quá khứ xa xưa. Đầu nghĩ, mắt nhìn, đôi chân nâng bước đi.

Ngã ba Thác Cát đã ùn lên thành thị tứ. Dăm bảy căn nhà mọc lên khắp khảnh bên sườn đồi. Hàng hóa ngổn ngang bày biện. Những khuôn mặt người ông gặp đỡ nhàu nhĩ hơn, dẫu vẫn áo chàm chân đất.

Mãi chộn rộn với những đổi thay nơi miền đất